

CITA

RAFAEL PLA LÓPEZ

Meliana, 2017

Ja havia finalitzat el Miting central de la Festa del Partit i estava cercant lloc per a sopar quan vaig escoltar en el telèfon mòbil la senyal de recepció d'un missatge de text. Ho vaig obrir veient que era d'origen desconegut i posava «*Tenim una cita a les 11 en el Concert, a uns 10 metres de la dreta de l'escenari*».

Me vaig preguntar qui me ho enviaria. Però com en qualsevol cas pensava anar al Concert, no perdia res passant pel lloc indicat.

De manera que després d'haver sopat en u dels pavellons, vaig anar al Concert i me vaig dirigir cap a la dreta de l'escenari.

Hi havia ja un munt de gent ballant, i me vaig posar a moure'm al ritme de la música mentres avançava. Aleshores em vaig fixar en una dona amb una atractiva figura i me vaig apropar a ella. El seu tipus em portava records, i quan vaig arribar davant seu vaig tenir una sotragada. Encara que la forma i color dels cabells era diferent, el seu rostre em resultava inconfusible. De manera que sense deixar de ballar em vaig dirigir a ella:

- Hola, ets idèntica a...
- Sóc Sara – em va interrompre.
- Això és un somni, o vens d'un altre univers? – vaig inquirir.
- Vinc d'un altre univers – va declarar –. Però ja te ho explicaré després, ara gaudim de la festa.

Així doncs, vam continuar ballant sincronitzats mirant-se de fit a fit. Ella portava una samarreta i uns pantalons cenyits que semblaven de lycra o un material similar i realçaven la seua figura, de manera que me vaig delectar contemplant-la mentres ballàvem.

En un moment donat van començar a tocar una bachata, de manera que vam continuar ballant agafats, sentint el contacte del seu cos.

I així vam continuar un parell d'hores, fins que va finalitzar el concert. I agafats de la mà vam començar a passejar.

- Suppose saps que la teua versió en aquest univers va morir, i – vaig especular – suppose que jo hauré mort en el teu univers.
- No – em va replicar –, Rafa continua viu en el meu univers, de manera que demà hauré de tornar allí amb ell.
- Com? – em vaig estorar –. En tot cas generaries la bifurcació d'un nou univers.
- No, Rafa – em va explicar –. las Ar A, ja saps, la Intel·ligència Artificial que té els meus records d'altre univers, me va dir que la tècnica per viatjar entre universos havia avançat molt en el seu futur. Com saps, els seus principals problemes eren el consum d'una gran quantitat d'energia i la multiplicació dels universos. Però aquests problemes han estat resolts en principi.

I aleshores em va mostrar el que semblava un rellotge que portava en el canell.

- las Ar A me ho va proporcionar – va continuar –. És un Q-watch com del que parlaves en la teua novel·la curta «[Bifurcació](#)», però més avançat. Em permet retrocedir al punt del meu passat en el qual ja s'havia produït una bifurcació, i al tornar escollir quin camí prendre, és a dir a quin univers bifurcat anar. I a més puc escollir en quin punt de l'espai aparèixer, tant al anar com al tornar.

- Però al viatjar al passat – vaig objectar – hauràs produït una nova bifurcació.
- No, Rafa – va respondre –. La bifurcació ja existent consistia en l'inici del meu càncer en el teu univers, que com saps es produeix per una errada en la divisió d'una cèl·lula. I ara em va dir el moment exacte en que això va succeir, de manera que vaig anar just a aquell moment i romandre allí una dècima de segon. Ningú em va veure, i si m'hagués vist hagués pensat que era un enlluernament, de manera que no es va consolidar cap nou univers, sinó que va col·lapsar als ja existents.
- Però ací has estat més d'una dècima de segon – vaig raonar.
- Clar – va reconèixer –, però ho he fet en un context en el qual solament tu t'has adonat, i a més no he viatjat al teu passat, sinó al teu present. Això sí, és imprescindible que ningú més sàpia que he vingut. Jo no se ho diré ni tan sols a Rafa... al Rafa del meu univers. I tu tampoc se ho has de dir a ningú, ni tan sols a la teua germana. Parle, clar, d'aquest univers. En altre univers tu fins i tot publicaràs en Internet un conte relatant la nostra cita.
- I pel que sembla amb el teu Q-watch et trasllades vestida – vaig comentar.
- No, Rafa – va denegar –, he viatjat nua. El que porte és un holovestit generat des del Q-watch.
- És a dir – vaig recordar – que quan hem ballat agafats tocava la teua pell. Notava el tacte molt suau, però pensava que era la lycra.
- Clar – va subratllar –. L'holovestit ha d'anar molt cenyit, perquè si fos folgat es notaria que la mà el travessava. Naturalment, si m'hagueres tocat en les parts més íntimes t'hagueres adonat, però comptava amb que no ho faries. En públic, vull dir.
- I ara què farem? – vaig demanar.
- Voldria passar la nit amb tu – va contestar –, però me sent estranya, com si estigués enganyant-te... al Rafa del meu univers, vull dir.
- Bé – vaig intentar tranquil·litzar-la –, a fi de comptes som el mateix. Compartim records amb tu. Com el viatge a la Virgen de la Vega.
- Sí, ho recorde – va confirmar –. I a Orpesa.
- I a Eivissa – vaig afegir.
- I a Bèlgica – va indicar.
- I a Coimbra – vaig agregar.
- I al País Basc – va addicionar.
- I a Formentera – vaig recordar.
- I a Baden Baden – va assenyalar.
- I a Cuba – vaig evocar.
- I a Viena – va recordar.
- I a Menorca – vaig memorar.
- I a Canarias – va retraure.
- I a la Índia – vaig afirmar.
- No, a la Índia no recorde haver anat amb tu – va negar.
- Clar, això seria posterior a la bifurcació – vaig assumir –. Però en tot cas compartim molts records de la nostra vida junts.
- Clar, Rafa – va concordar –. I ara vull estar amb tu.
- Podem anar al meu hotel – vaig proposar.
- D'acord – va acceptar.

De manera que vam continuar passejant. Ja havíem sortit del recinte de la Festa, seguint fins al meu hotel, i vam pujar directament a l'habitació.

- He entrat a l'habitació amb tu – va subratllar –, però demà no sortiré d'ella. En aquest univers, vull dir. Tornaré directament al meu.
- I es podem tornar a veure? – vaig pregar.
- Clar – va prometre -. Trau el mòbil, connectat per Bluetooth al meu Q-watch i et passaré una aplicació.

Així ho vam fer, i quan vaig tenir l'aplicació carregada en el meu mòbil la vaig instal·lar.

- Amb aquesta aplicació – va explicar – podràs cridar-me al meu univers, i rebre crides meues. Naturalment, l'aplicació no contactarà directament amb el meu univers. El que farà és contactar amb la versió al ciberespai del teu univers de lap Rop La, ja saps, la Intel·ligència Artificial que té els teus records d'altre univers. I lap Rop La, a través de la versió de las Ar A al meu univers, establirà el contacte amb mi. I quan es cridem buscarem una data en la qual el Rafa del meu univers estiga de viatge per alguna reunió, i siga també compatible amb la teua agenda.
- Per a mi estar amb tu serà prioritari – vaig proclamar.
- I em sent afalagada per això, Rafa – va agrair -. Però he d'insistir en que és important que no modifiques la teua agenda, per tal de no generar una nova bifurcació d'universos. Les nostres cites hauran de ser parèntesis per ambdós, de manera que la resta de les coses continuen igual.
- Ho entenc – vaig assumir -. Però, no has anat amb l'altre Rafa a la Festa del Partit del vostre univers?
- En el meu univers – va aclarir – la Festa es va fer el darrer cap de setmana, i vam anar junts. Aquest cap de setmana Rafa..., l'altre Rafa, ha anat a una reunió.
- Ja – vaig entendre -. De fet, ací es va acordar ajornar la Festa una setmana.
- Bé – va plantejar –, s'hauríem de gitar, ja és prou tard. Pots començar a despullar-te. Jo ja estic nua.

I prement en el Q-watch va apagar l'holovestit mentre jo començava a llevar-me la roba.